

De aantrekkingskracht van de Mariapoli

Interview met L. Abignente die, samen met G. Delama, de geschiedenis van de eerste Mariapolis vertelt in het boek “Una città tutta d’or” (Een stad helemaal van goud), dat in september door ‘Città Nuova’ (in het Italiaans) zal uitgegeven worden.

De eerste Mariapolis had plaats 70 jaar geleden in de Dolomieten van Trente. Het was de zomer van het jaar 1949 en Chiara Lubich, die in Trente de keuze om het Evangelie te leven deelde met enkele vriendinnen, bracht een periode van rust door te Tonadico di Primiero. Het werd een beslissend moment in de geschiedenis van de Focolarebeweging: een mystieke ervaring liet aan Chiara toe om het project van God op het zo pas ontstane Werk te begrijpen: het ‘Werk van Maria’. Van toen af hebben gelijkaardige ervaringen, ‘Mariapoli’ genoemd, zich elk jaar in de zomer herhaald, en in de loop der tijden zijn ze herhaald in de hele wereld.

In de geschiedenis van de Mariapoli’s, zijn de eerste 10 jaren, van ’49 tot ’59 kenmerkend. Leg je ons uit waarom?

Deze jaren geven de bronnen aan van de Mariapoli, waarin de kracht van het charisma van de Eenheid, gegeven door God aan Chiara voor de Kerk, nieuwe vruchten voortbracht. Men ervoer een heel sterke gemeenschap, verrijkt door personen van alle leeftijden en sociale klassen van verschillende landen van de wereld (in ’59 waren er in totaal 12.000 personen vanuit 27 landen). Het is een intense ervaring van God, een weg naar heiligheid die men samen gaat als broeders. Hier tekent zich de realiteit van het volk van God af, wat het Tweede Vaticaans Concilie volop in het licht zal stellen.

Vanwaar de naam Mariapoli?

De naam is pas ontstaan in ’55: gegroeid tijdens de jaren, heeft dit samenleven de vorm gekregen van een stadje, een volk dat zich geleid voelde door Maria. De evangelische liefde geleefd door iedereen bracht de aanwezigheid van het goddelijke voort. Men realiseerde de woorden van Jezus: “Waar twee of meer in mijn naam verenigd zijn, ben ik in hun midden” (Mt, 18,20). Het is deze realiteit van licht die de inspiratie was voor de titel van het boek.

Wat zijn de fundamentele lijnen van deze bijeenkomsten die op verschillende wijze ook vandaag nog plaats vinden?

Ze kunnen omschreven worden in één woord: gemeenschap, sterker nog gemeenschappen. De gemeenschap van de Eucharistie, dagelijks hernieuwd; de gemeenschap van het Woord uit het Evangelie; de gemeenschap met de broeders. Het was dit kenmerk dat een sterke stempel drukte op de ervaring van 1949 en wat we ook in de daarop volgende jaren terug vonden. Van hieruit ontstaat de opdracht om deze ervaring te blijven leven in het gewone leven, om samen te werken aan het plan van liefde van God voor de schepping.

Wat heeft de grootste indruk gemaakt in de verhalen van diegene die aan de eerste Mariapoli’s hebben deelgenomen?

Bij het in contact komen met deze getuigenissen heb ik kunnen vaststellen dat de ervaring van de Mariapoli geen herinnering is maar een realiteit die vandaag nog levend is. Uit de geschreven ervaringen heb ik de authenticiteit ontdekt van een leven dat als één lichaam geleefd wordt.

De Mariapoli's hebben ook vruchten voort gebracht op lange termijn ...

Vooraf het tijdschrift "Città Nuova" (Nieuwe Stad), dat geboren is gedurende de Mariapoli om contact te houden met de deelnemers eens ze weer thuis waren. Er zijn ook de 'permanente' Mariapoli's, internationale bestendige stadjes waarover Chiara reeds spreekt in '56. En ook de dialogen die gestart zijn met personen van andere christelijke kerken, reeds aanwezig te Fiera in '57, en met andere charismatische figuren binnen de katholieke Kerk: wegen van gemeenschap die zich zullen ontwikkelen met het Tweede Vaticaanse Concilie en met de volgende magistratuur. Ook de voortekenen van de taak van de Beweging in de politieke en sociale realiteit zijn in de eerste Mariapoli zichtbaar.

In de 'permanente Mariapoli', de zogenoemde focolarestadjes, leven mensen samen van verschillende leeftijden, landen, culturen en christelijke gemeenschappen, die het Evangelie in praktijk brengen. Een realiteit waar de verscheidenheid uitmondt in eenheid. In dit Europa, dat verdeeld is door nationalisme en populisme, welke boodschap komt er van deze stadjes?

Het is erg betekenisvol wat Paus Franciscus gezegd heeft in het stadje Loppiano (bij Firenze in Italië) een jaar geleden over "de mystiek van het wij", wat ons tezamen de weg laat gaan in de geschiedenis. Een realiteit reeds sterk levend in de eerste Mariapoli. In '59 bijvoorbeeld niettegenstaande de echo's van de oorlog, hebben Italianen en Duitsers, en personen van verschillende nationaliteiten, elke grens overstegen, en hun volk toegewijd aan Maria: zij wensten dit samen te doen, als een akte van wederzijdse liefde die de realiteit uitdrukt van een echt verenigd volk.